

Rebecca Stead
Wie je morgen bent

Vertaald door Jenny de Jonge

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2016

Proloog

Op haar achtste werd Bridget Barsamian wakker in een ziekenhuis, waar een arts haar vertelde dat ze eigenlijk dood had moeten zijn. Het kan zijn dat hij haar hart een compliment gaf voor de vastbeslotenheid waarmee het was blijven pompen toen de helft van haar bloed nog op 114th Street lag, maar het lag meer voor de hand dat hij haar een standje gaf voor de manier waarop ze met haar rolschaatsen de kruising op was gereden.

Hoewel ze de schijn tegen had, had ze wel opgelet; ze had het rode licht en de auto's verderop gezien. Ze had zich alleen niet gerealiseerd hoe snel ze daar dichterbij kwam. Door haar rolschaatsen kreeg ze een soort machtig en ontspannen gevoel en verloor dan de snelheid makkelijk uit het oog.

Toen Bridget acht was, waren er twee dingen waar ze dol op was: Charlie Chaplin en Volkswagen-kevers. Ze oefende haar Chaplinpasjes en zijn manier van schaatsen zo vaak als ze kon – zijn rare eendenlooptje en de achteloze bruuske manier waarop hij op zijn rolschaatsen rondzoefde: armen langs zijn zij, zwierend met zijn benen.

Haar belangstelling voor Volkswagen-kevers was minder kunstzinnig. Als ze er een zag, riep ze: 'Keverkevertje, dierentuin-kevertje!', wat haar het recht gaf om wie ook bij haar was twee stompen op de arm te geven.

Die middag zag ze het rode licht en het verkeer, maar ze zag ook een gele kever dubbelgeparkeerd staan bij een brandkraan. Dus nog steeds op Broadway afrazend, draaide ze haar hoofd om en gilte 'Kever-kevertje, die-rentuinkevertje!' naar haar vriendin Tabitha, die vlak achter haar aan reed op een step. Ze wilde er zeker van zijn dat Tabitha haar luid en duidelijk kon horen, omdat ze van plan was haar bij de hoek twee stompen op haar arm te geven en daar wilde ze geen discussie over.

'Kever-kevertje, die-rentuinkevertje!' schreeuwde ze.

Maar Tabitha was achteropgeraakt. 'WAT?' riep ze.

Dus begon Bridget opnieuw. 'Kever...' en ze schoot straal de hoek voorbij de weg op, een Chaplinmanoeuvre als geen andere, begeleid door de schrille muziek van twee schreeuwende moeders – die van haar en die van Tabitha – van ergens ver daarachter.

Ze miste het derde schooljaar, maar haar lichaam herstelde. Na vier operaties en een jaar fysiotherapie was er niets meer van te zien. Alleen was Bridget daarna anders: soms bleef ze stokstijf staan als ze op het punt stond de straat over te steken, beide benen tegen haar wil op slot, en ze had een terugkerende nachtmerrie dat ze van top tot teen als een mummie was ingezwachteld, een droom waaruit ze altijd naar adem snakkend, schoppend tegen haar dekbed, wakker werd.

De nachtmerries begonnen toen ze nog in het ziekenhuis lag. In die dagen, die zich uitrekten tot weken, bracht haar moeder soms haar cello mee en speelde zachtjes aan het voeteneind van Bridgets bed. Soms tekende haar moeders muziek figuren achter Bridgets ge-

sloten oogleden. Soms wiegde de muziek haar in slaap. Op een middag werd Bridget wakker bij het geluid van haar moeders cello en zei luid: 'Hierna wil ik Bridge heten. Ik voel me geen Bridget meer.' Haar moeder knikte al doorspelend en Bridge viel weer in slaap.

Er was nog iets. Op de dag dat Bridge uit het ziekenhuis ontslagen werd, zei een van de verpleegsters iets waardoor de manier waarop Bridge over zichzelf dacht veranderde. De verpleegster zei: 'Dertien gebroken boten en een doorboorde long. Er moet een reden zijn waarom jij op de wereld bent gezet, meisje, dat je dit hebt overleefd.'

Het was een aardiger en interessantere manier om te zeggen wat de arts had gezegd toen ze voor het eerst wakker werd na het ongeluk. Bridge kon de verpleegster toen geen antwoord geven, omdat haar kaak dichtgenaaid zat. Maar anders had ze misschien gevraagd: 'Wat ís de reden?' In plaats daarvan bleef de vraag in haar hoofd zitten, waar hij rond bleef cirkelen.

Een

De kattenoren

Bridge begon in september de kattenoren te dragen, op de derde maandag in het tweede jaar van *junior high*. *

De kattenoren waren zwart en zaten op een zwart haarlint. Niet precies de kleur van haar eigen haar, maar wel bijna. Toen ze haar spiegelbeeld op de achterkant van een lepel controleerde, vond ze dat ze er verbaasd natuurlijk uitzagen.

Op de tafel voor haar lag een gekreukt blad met huiswerk. Eigenlijk was het nog geen huiswerk. Behalve haar naam, was het papier leeg. Haar vingers jeukten om in de linkerbovenhoek een klein rond marsmanneetje te tekenen.

In plaats daarvan legde ze de lepel neer, pakte haar pen en schreef:

Wat is liefde?

Dat was de opdracht: Geef antwoord op de vraag 'Wat is liefde?'

Gebruik hele zinnen.

Ze keek naar de lege blauwe lijnen op het blad en probeerde ze vol woorden voor te stellen.

Liefde is —————.

* *Junior high* is een soort onderbouw van het Amerikaanse middelbaar onderwijs. Hier omvat hij drie jaar, te beginnen met (in Nederland) groep 8 en de daaropvolgende twee jaar.

Haar moeder had een keer verteld dat liefde een soort muziek is. Op een dag zou je het gewoon kunnen... horen.

‘Ging het zo toen je pap ontmoette?’ had Bridge gevraagd. ‘Alsof je voor het eerst muziek hoorde?’

‘O, ik had al eerder muziek gehoord,’ zei haar moeder. ‘En voor ik pap ontmoette had ik al met een paar mensen gedanst. Maar toen ik hém vond, wist ik dat ik een danspartner voor het leven had.’

Maar dat kon Bridge niet schrijven. En trouwens, haar moeder was celliste. Bij haar draaide alles om muziek.

Ze kneep haar ogen dicht tot ze glitters in het donker zag zweven. Toen begon ze snel te schrijven.

Liefde is als je iemand zo leuk vindt dat je het niet alleen meer ‘leuk’ kunt noemen en dus ‘liefde’ moet noemen.

Het was maar één zin, maar ze had geen tijd voor meer.

Bridge had eerder die ochtend de kattenoren op de plank boven haar bureau zien liggen, waar ze sinds de vorige Halloween nog lagen. Eerst voelden ze raar en bonsden haar slapen een klein beetje als ze haar muesli kauwde, maar onderweg naar school begonnen ze geruststellend aan te voelen. Toen ze klein was, liet haar vader soms zijn hand op haar hoofd rusten als ze over straat liepen. Daar leek het een beetje op.

Bridge bleef vlak voor de schooldeuren staan, haalde haar telefoon uit haar zak en sms'te haar moeder:

Op school.

XOXO, sms'te haar moeder terug.

Bridge' moeder zat in de trein terug naar huis na een uitvoering in Boston met haar strijkkwartet. Bridge' vader, die een paar blokken bij hun appartement vandaan een koffiebar had, moest om zeven uur 's ochtends op de zaak zijn. En haar broer Jamie vertrok 's ochtends vroeg naar school. Hij deed er met de metro bijna een uur over.

Dus was er die ochtend niemand thuis geweest om haar nog eens over de kattenoren te laten nadenken. Niet dat er iemand in haar familie het type was dat zou proberen haar tegen te houden om ze op te doen. En niet dat zij het type was dat zich liet tegenhouden.

Tabitha stond naast Bridge' kluisje te wachten. 'Schiet op, de bel gaat zo.'

'Oké.' Bridge ging voor haar kluisje staan en tuitte haar lippen. 'Een, twee...' Ze boog zich naar voren en zoende het kale metalen deurtje.

'Goeie. Je kunt er ook elk moment mee stoppen, weet je dat?'

Bridge draaide aan het slot en rukte de deur open. 'Pas aan het eind van de maand.' De zevende klas was het jaar dat ze eindelijk kluisjes kregen en Bridge had gezworen dat ze dat van haar tot eind september elke dag zou zoenen.

'Je hebt oren,' zei Tab. 'Een extra paar, bedoel ik.'

'Ja.' Bridge hief beide handen op om de ronde topjes van haar kattenoren aan te raken. 'Zacht.'

'Ze zijn schattig. Blijf je ze de hele dag ophouden?'

'Misschien.' Ze wist dat ze ze van Madame Lawren-

ce misschien zou moeten afdoen. Maar Bridge had op maandag geen Frans.

Als ze op maandag Frans zou hebben, zou het leven pas echt oneerlijk zijn.

De volgende dag droeg ze ze weer.

'Un chat!' zei Madame Lawrence, met een vinger wijzend toen Bridge helemaal achterin ging zitten. En Bridge' hoofd tintelde zoals dat gaat als iemand naar je wijst. Maar daar bleef het bij.

Op woensdag voelden de oren als een deel van haarzelf.

Valentijnsdag

Je lakt je teennagels. Maar je steelt geen nagellak.

Vinny maakt je uit voor bange schijterd: al haar nagellak komt uit de zes-dollar-manicuresalon. Elke maand stopt ze een nieuw flesje in haar zak, terwijl de mevrouw warme handdoeken voor haar handen haalt. Je zei dat je advocaat wilde worden en dus geen dingen kon stelen. Vinny rolde met haar ogen. Daarna rolde Zoe met de hare. Vinny's ogen maken een volmaakte duikvlucht, maar Zoe doet altijd te hard haar best. Haar oogleden trillen en haar pupillen lijken in haar hoofd te verdwijnen.

Je moeder roept dat het tijd is voor school. Je neemt een hap lucht en roept terug: 'Moment!' Je gaat niet naar school. Dat kan zij natuurlijk niet weten.

Het blijkt dat op *high school** je teennagels niet lakken vies wordt gevonden. Met kleine pufjes blaas je op je natte tenen. 'Daar gaat het "alle lessen bijgewoond"-diploma van je eerste jaar,' zeg je tegen jezelf.

'Wat?' Je moeder staat in de deuropening ongeduldig te kijken.

'Niks,' zeg je.

Ze slaakt gilletjes over je teenslippers, dat het februa-

* High school (ook wel 'senior high' genoemd) is de bovenbouw van het middelbaar onderwijs, omvat twee tot drie jaar.

ri is, maar jij zegt dat het oké is, zo koud is het niet; je hebt geen gym vandaag en niemand kan het wat schelen.

Eigenlijk ga je, alleen tot je moeder naar haar werk is, een beetje in het park rondhangen. Daarna ga je terug naar huis.

Je voeten zijn ijsklompen. De teenslippers waren een stom idee, wat had je dan gedacht? De schommels op het speelplein zijn ijskoud en doen pijn aan je handen, maar je zet door, loopt met de schommel een stukje achteruit en lanceert jezelf de ruimte in.

Het voelt geweldig.

Het speelplein is verlaten. Voor kleine kinderen is het nog te vroeg om buiten te zijn, vooral in februari, en alle anderen zitten waar jij ook zou moeten zijn: op school. Onderweg naar het park moest je Bridge Barsamian ontwijken, die moeizaam vooruitkwam met een grote kartonnen doos, waar die kitscherige kattenoren die ze sinds september opheeft bovenuit piepten. Je was net op tijd een winkeltje in gedoken.

Je leunt naar voren en zwiert terug, leunt achteruit en zwiert vooruit.

Recht voor je uit ligt de grote rotskei waar je speelde toen je klein was. Daarbinnen zit een gat, een krater waar iedereen eikels, bladeren en gras in gooide, en van die giftige rode bessen als ze er waren. Je schudde ze uit je tot hangmat omgetoverde T-shirt in de krater en roerde de troep met een stok. 'Eten!' Je zat met zijn allen in een kring en Vinny daagde iedereen uit om hun bevlekte bessenvingers af te likken. Ze had altijd de lei-

ding, zelfs toen al, nog voor je het doorhad, en je had moeite om je ogen van haar schoonheid af te wenden: glanzend donker haar en volle rode lippen. Sneeuwwitte, maar dan gebruind en ijdel.

Op het platformpje boven aan de houten klimtoren is het winderig. De lage houten wandjes staan volgekrabbeld met boodschappen in dikke viltstift, grote slordige harten en vieze woorden. Toen je klein was slingerde je jezelf met je benen vooruit het platform op, maar nu moet je je hoofd door de opening in de vloer steken en dan de rest van je lijf omhooghijsen. Je bent absoluut gegroeid, zeg je bij jezelf.

Je zit op de ruwe plankenvloer en duwt je rug in de dichtstbijzijnde hoek, de hoek die altijd de jouwe was. Je ziet ze bijna voor je: Vinny links, Zoe rechts. Het zijn je vriendinnen niet meer. Het zijn andere mensen geworden. De meisjes die jij voor je ziet zijn verdwenen. Niemand heeft het over die verdwijningen. Iedereen doet alsof het normaal is.

Weet je nog dat je hierboven een bierfles vond? Hij was leeg, maar ieder van jullie hield hem om de beurt vast, je waggelde ermee rond en deed alsof je dronk, al raakte je hem nooit met je lippen aan; dat zou walgelijk geweest zijn. Je voelde je bijna echt dronken.

Vinny's vader was er die middag, hij had jullie gezien en gezegd dat jullie allemaal naar beneden moesten komen. Met zijn ene hand had hij de lege fles gepakt en met de andere Vinny aan haar arm getrokken en meegeslept naar een vuilnisbak. Ze had geprobeerd het te verdoezelen, gedaan alsof ze gewoon, in loopkas, naast hem liep.

Je kijkt op je telefoon. Je moeder ging net onder de douche toen je vertrok. Je vraagt je af of ze al naar haar werk is.

Je ziet de zon de toppen raken van de gebouwen aan de overkant en ziet hem een weg door de buurt zoeken als iemand voor wie je wel oppast om zijn aandacht te trekken. Het speelplein ligt nog in de schaduw. Maar afgezien van de eenzaamheid en de kou is het allemaal nog precies hetzelfde. Als je je eigen lijf buiten beschouwing laat, zou je zo weer negen kunnen zijn.